

Thời sự Việt Nam
Chủ đề: 30-T4-Đ
Tác giả: Tịnh Khê

Đất nước hình thập tự

Chúa Nhật, 30-04-2017

Lời giới thiệu: Tác giả của bài này là một giáo dân Công giáo tân tòng. Kính mời Quý vị theo dõi bài nhận định của tác giả Tịnh Khê sau đây. Trân trọng.

LM Nguyễn Ngọc Nam Phong

Đất nước này đang bị căng ra đóng đinh, chằng chịt những vết thương, nhưng liệu được bao người cảm thấy đau đớn? Và liệu dân tộc này có đón nhận được ánh sáng Phục Sinh?

Kẻ dữ giết Chúa, họ đóng đinh Người trên thập giá. Chúa nghiêng đầu thương đau. Ngắm Chúa trên cao, chợt thấy hao hao hình chữ “S”! Bỗng giật mình: chẳng phải đất nước này cũng đang bị đóng đinh sao?

Cái “đầu” miền Bắc chẳng phải cũng đang đội một chiếc mũ gai thật to, thật sắc nhọn là bọn giặc Tàu? Chúng làm cho đầu não ra như tê liệt. Chúng ngấm khuynh đảo, kiểm soát mọi lĩnh vực của đất nước này, bởi có không ít kẻ quyền cao chức trọng đã quỳ gối quy phục chúng!

Cái đầu của mỗi con dân Việt Nam cũng bị trồng lên một thứ mũ gai vô hình. Đó là nền giáo dục nhồi sọ, bị chính trị hoá, thiếu nhân bản, rỗng tuếch về chuyên môn và đi ngược với sự phát triển – một sự phát triển toàn diện về đời sống và nhân cách, chứ không phải một kiểu phát triển “theo định hướng”. Đó là thứ gọi là văn hoá nhưng đầy tính loại bỏ, đe nẹt, thanh trừng và bất lương. Sản phẩm của nền giáo dục và văn hoá ấy chính là những hành vi loạn luân, phi nhân tính, làm tan tác tổ ấm gia đình và rệu nát nền tảng xã hội. Sản phẩm ấy còn là kiểu hành xử côn đồ của nhân viên công quyền, nhân danh pháp luật; là “tiền sĩ giấy”; là tiếng kêu oan rên trời từ Bắc chí Nam; là sự khán kiệt tài nguyên thiên nhiên và suy tàn nhuệ khí dân tộc!

Hai tay Chúa giang rộng, tay phải đặt trên Tây Nguyên, tay trái đặt ra biển đảo. Máu tay phải tuôn trào như bùn đỏ Bô-xít, như dòng Mekong bị bức tử tức tưới bởi hệ thống đập nước đầy hiểm ác. Máu tay trái nhuộm đỏ Biển Đông, bởi giờ đây cả biển, cả đảo đã tan tác vào tay giặc, ngư dân bị đánh, bị cướp, bị giết ngang nhiên giữa ban ngày!

Trái tim Chúa bị đâm thâu đau đớn, hay Miền Trung đang giãy chết đớn đau? Formosa như con quỷ dữ đang gầm thét, phun độc, giết chết biển, chết đất. Dân tình làm than phần nô. Nhưng than ôi! Cái đợc gọi là bộ máy chính quyền, là đầy tớ nhân dân, sao lại tiếp tay giặc đàn áp dân, không cho dân lên tiếng đòi công lý? Vậy thì kẻ thù ác, kẻ hại dân, chống lại nhân dân là ai?

Đôi chân Chúa bị kéo căng ra, đóng đinh vào Đồng Bằng Sông Cửu Long. Nhát búa đớn đau, máu tuôn ra mặn đắng, đất nứt nẻ khô cằn. Lúa chết trắng ruộng, sông cạn cá tôm! Bởi bọn “giặc lạ” đã mưu đồ từ lâu, chặn đứng dòng Mekong để bóp chết miền Tây Nam Bộ, miền đất trù phú cá tôm và cũng là vựa lúa của Việt Nam. Chưa hết, Sông Tiền giờ đây còn bị cản xé, tàn phá bởi chất độc phun ra từ con ác thú Lee & Man – nhà máy giấy khổng lồ của Trung cộng.

Đất nước này còn nơi đâu không hằn vết roi đòn của quân dữ? Chúng quất vào bữa ăn bằng thực phẩm độc hại, quất vào giấc ngủ những ám ảnh của bệnh tật, tai nạn, giết chóc, cướp bóc..., quất vào đất, vào sông ngòi biển cả bằng chất thải độc hại, quất vào lương tri ngay lành bằng sự dối trá, lạnh lùng vô cảm. Chúng cướp đi những ước mơ tử tế, cướp cả ý thức muốn làm người lương thiện!

Đất nước này đã được “giải phóng” hay vẫn chìm trong nhiều ách nô lệ? Dân tộc này đã được tự do hay vẫn bị xiềng xích, gông cùm?

Giả như dân tộc này còn biết đau trước ngọn roi của kẻ ác thì còn hy vọng. Nghĩa là còn tỉnh táo, còn cảm thức. Chỉ e rơi vào cảnh khốn nạn như con ếch ngồi trong nồi nước đang ấm dần lên mà chẳng hay, đến khi nhận ra thì đã bị luộc chín! Nhiều kẻ ngồi trên cao vẫn hung tợn, quay quắt tìm mưu ma chước quỷ để vợ vét, hút máu đồng bào. Nhiều kẻ ở giữa thì bợ trên, đạp dưới. Những kẻ tận cùng thì bị ghì đầu sát đất, tai bị bịt, mắt bị che, nghe thứ đợc cho nghe và nói thứ đợc phép nói. Cho dù ngồi đâu đứng đâu, khi nước mất nhà tan thì tất cả đều bị tận diệt!

Chúa đã quy ngã trước sức nặng của thập giá, và Người đã đứng lên. Dân tộc, đất nước, quê hương này cũng đang bị đôn ngã sống soài, liệu có đứng lên đợc nếu cứ mãi ngày thơ, ngờ ngệch?

Chúa đã chiến thắng và Người đã phục sinh, nhưng những dấu đinh, những thương tích vẫn in hằn – Toma đã thấy và ông đã tin. Còn những dấu đinh, những thương tích trên đất nước này liệu có cứu đợc con người trở lại? Liệu Hội Thánh Chúa – hiện diện nơi mỗi Ki-tô hữu – đã tận tụy hết sức mình “lúc thuận tiện cũng như lúc không thuận tiện” để lan truyền ánh sáng Phục Sinh? Ánh sáng ấy là sự thật, là công lý, yêu thương. Hội Thánh đã dám mở toang cánh cửa để bước ra ngoài hay vẫn sợ hãi đóng kín cửa lại?

Xin Chúa ban ơn để Máu của Người đổ ra sẽ không vô hiệu trên đất nước này.

Tịnh Khê

Nguồn: <http://dcctvn.org/dat-nuoc-hinh-thap-tu>

Nguồn: bkt đọc báo

Đăng ngày Thứ Bảy, May 5, 2018
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/DD, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH